

ALLAN RUNE PETTERSSON

FRANKENSTEINS FASTER-IGEN!



ALLAN RUNE PETTERSSON

FRANKENSTEINS FASTER-IGEN!



Allan Rune Pettersson

Frankensteins faster - igen!

SAGA Egmont

Frankensteins faster - igen!

Copyright © 1989, 2019 Allan Rune Pettersson och SAGA Egmont, an
imprint of Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788726263862

1. E-boksutgåva, 2019

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än
personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt
med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-
koncernen

Denna bok tillägnas minnet av skådespelarna
Boris Karloff, Ernest Thesiger och Lon Chaney Jr.

O, min barndoms skräckfilmer!
Vilka sagor man berättade där,
på biografen Chicago...

Fastern får ett telefonsamtal

Hanna Frankenstein hade tillbringat en stilla hemmakväll i sin praktfulla våning i München. Hon hade lagt en patience som just gått ut för ovanlighetens skull – en sällsynt österrikisk variant som kallades Tyroler-hatten. Hon gäspade och fimpade cigarren. (Hon visste att man aldrig skulle fimpa cigarrer utan låta dem värdigt självdö på askfatet, men den här brasilianska sorten hon just nu rökte, Coração Negro, var en seglivad klyvarbom som fortsatte att ryka långt efter det att den somnat in. Det var som om den innehöll ett litet inbyggt krematorium. – så hon fimpade den med en resolut gest, och det lät som när man bryter nacken av en buckling.) Sherryglaset var för länge sedan urdrucket.

Dags att törna in i snarkofagen, tänkte fastern och grep om salsbordet med sina stora magra händer för att resa sig. Klockan var lite över elva.

Då ringde telefonen på pelarbordet med dadelpalmen: en dadel föll ner på mattan med en olycksbådande duns.

– Vem i allsin dar kan det vara – så här dags? muttrade hon och tofflade iväg och lyfte luren.

– Ja, hallå??

– Fru Hanna Frankenstein? (Rösten kom långt bortifrån på en dålig linje: det susade och sjöng som om ett helt spelmanslag med syrsor hade suttit i luren.)

– Ja, det är jag!

– Ett ögonblick. Det kommer samtal från byn Frankenstein.

– Nej hallå! skrek fastern, vars intuition genast trädde i kraft. Jag vill inte ha det!

Men det pluppade redan och knastrade när växeltefonisten kopplade samtalet. Och så hördes en ljus, uppskärnad röst i luren:

– *Faster?!*

- Ja!
- *Det är Henry! Hur mår faster?!*
- Tackar som frågar. Jag mådde bra nyss.
- *Vad säger faster? Är det nån som har gjort hyss?!*
- Jag sa att jag mådde bra - nyss!
- *Det hörs så dålig! Vill faster upprepa vad faster sa?!*

Linjen var verkligen under all kritik. De kunde likagärna ha ropat till varann över hustak och bergskedjor, det skulle troligen ha hörts bättre.

Fastern tog sats och röt:

- Vad är det som har hänt - eftersom du ringer så här dags?
- *Om det har vänt? Nej, inte än. Det är därför jag ringer!*
- Och mer exakt: *vad* är det som har hänt?!
- *Faster, den här linjen är urusel! Jag kan inte berätta på telefon! Men snälla faster - vill faster ta första tåg i morgon bitti och komma hit?!*

- Komma dit? skrek fastern. Igen!! Aldrig med min fot!
- *Snälla faster, jag betalar resan, första klass -*

(Jo, det vet man ju vad den första klassen går för! tänkte fastern och mindes de eländiga nedsuttna sätena och den dåliga belysningen när hon första gången hade rest till byn för att städa upp efter Henrys "experiment" som han envisades med att kalla sina katastrofer.)

- *... bara faster tar första tåget i morgon bitti. Snälla faster - jag vore så glad om faster ville komma hit ett tag igen!*

- Nöjet är helt på din sida! sa fastern och ringde brutalt av.

Nu var hemmakvällen förstörd. Hon måste tända en Coração Negro igen och ta ett glas sherry till. Hon drog undan den tunga röda plyschgardinen och öppnade fönstret: en hästdroska och en automobil passerade nere på gatan och hjulen fräste mot stenläggningen i regnet.

Förbaskade lymmel! tänkte hon. Nu har han ställt till det för sig igen!

Hon vankade av och an framför det öppna fönstret och rökte upp halva cigarren: sen kastade hon stumpen ut i regnet, drog igen fönstret och började klä av sig.

Just som hon satt på sig nattmössan och öppnat täcket kände hon att hon behövde gå och pudra näsan, som väluppfostrade damer uttryckte sig på den tiden.

Nej, det får vara till i morgon! bestämde hon sig ilsket och kastade sig ner i sängen med ett brak.

Det blev omedelbart varmt och vått under korsryggen på henne...

Sprack blåsan? tänkte hon.

Och det var just vad den hade gjort. Hon hade med stor tyngd lagt sig på varmvattensflaskan av gummi som hon lagt i sängen för en halvtimme sen.

Om Henry hade varit telepatiskt begåvad och i detta ögonblick kunnat ta emot hennes tankar, hade han omedelbart gått i landsflykt igen.

Ett nytt experiment

- Får jag höra nu, sa fastern och hon lät mycket, mycket trött, vad är det du har hittat på den här gången?

Resan hade tagit på hennes krafter, det syntes. De eländiga tågförbindelserna mellan München och Frankenstein gjorde att man alltid anlände strax före midnatt och Henry hade visserligen mött henne med sin nyinköpta gula sportautomobil av märket Heldenleben-Hutschkrummler, men bilresan hade tagit ytterligare en halvtimme, trots att Henry kört som en däre på de smala och krokiga vägarna i mörkret och hällregnet. Att det tagit en halvtimme berodde just på att han kört som en däre: de hade hälsat på hos grodorna i diket en gång. Det var en ovanligt ruskig oktober natt. Och nedstämd hade hon blivit av att se misären brorsonen levde i: han hade fått köpa ett gammalt avsides beläget skarprättarboställe som lystrade till det makabra namnet *Der Letzte kopf* (Det sista huvudet) och inredningen bestod av skamfilade auktionsmöbler och idel trådslitna mattor och gardiner. Henry var på fall-repet, det syntes tydligt - och betraktad som paria av byborna.

Fastern blåste irriterat undan en grå hårtest som föll ner i pannan och viftade avvisande med en stor mager hand både åt cigarrlådan och sherrykaraffen som hennes brorson höll fram på en silverbricka.

Hans redan bekymrade, min blev ännu mer bekymrad, ja, nästan ängslig - för att inte säga direkt orolig. Villrådigt ställde han ner brickan på ett rangligt bord och började gå av och an i rummet medan han vred händerna - på ett ytterligt irriterande vis, tyckte fastern. Att gå av och an över en matta som sett sina bästa dagar, det var illa nog, men att dessutom vrida händerna, det var nästan för mycket för en gammal människa vid den här tiden på dygnet.

Henry Frankenstein harklade sig och drog ihop sin fårade panna i nya veck (han hade snabbt bestämt sig för att anlägga moteld). Han såg plötsligt ut som en frustrerad S:t Bernhardshund.

- Gått och hittat på! sa han kränkt och försökte låta förargad, men det lyckades dåligt: hans röst skälvde bara till som om han ännu inte hunnit ur målbrottet. Det låter på faster som om jag vore en olydig skolpojke – och jag är trots allt en... en vetenskapsman! (Han hade på tungan att säga "framstående" men nerverna svek honom.)

- Du vet, sa fastern iskallt, vad jag anser om den vetenskap du sysslar med. Och innan du har nött ut den där gamla slitna mattan helt och hållet –säg rent ut: vad är det du har ställt till med nu? *Ut med språket människa!*

- Ska faster inte ha en liten sherry i alla fall? Henry fumlade med den slipade glasproppen till karaffen och var nära att tappa den i golvet. Det är den torraste torra manzanilla man kan hitta –jag fick köpa en flaska av krögaren, en verkligt fin årgång.

- Henry lilla, sa fastern och hennes tonfall var något mildare när hon såg hur hans händer darrade. Om det är en verkligt fin årgång är det ett helgerån att hålla upp sherryn på karaff – det är ju rena mordet på bouqueten. En gammal fin sherry ska serveras direkt ur buteljen.

- Javisst, sa Henry och spillde sherry på slipsen. Så dumt av mej – det tänkte jag inte på.

- Henry lilla, sa fastern igen. Det är just din tanklöshet som är ett av dina största fel. Man måste tänka sej för när man är i din ålder. Hur gammal är du nu?

- Huh? Va?? sa Henry, och nu såg han ut som ett närsynt får i medelåldern som inte minns var det har lagt sina glasögon. (Och det berodde på att han plötsligt, i sin förvirring, tyckte sig känna hur byxorna krympte upp över knäna, hur ribbstickade strumpor korrade sig kring benen

och hur livstycket stramade runt magen där han stod bredvid sin väldiga faster och tittade upp på henne. Han höll helt följdriktigt på att svara "fem år" på frågan han fått om hur gammal han var.) Han harklade sig igen och spillde mera sherry på slipsen.

Det var förfärligt så han darrar! tänkte fastern. Vad *är* det nu han har hittat på?!

- Henry, sa hon strängt. *Sätt* dej! Och berätta *allt*! Hör du det: *allt*! Och från början!

Henry satte sig - och var nära att välla det lilla pelarbordet som brickan med sherryn stod på. Han lyckades rädda karaffen i sista ögonblicket men cigarrlådan föll i golvet och innehållet rullade ut över mattan. Han var på väg att resa sig igen men fastern hann före. I sin fulla längd stod hon där framför honom i sin svarta resdräkt och med de väldiga kängorna förankrade i mattan bland de utrullade cigarrerna.

Fastern fiskade upp en cigarr och sjönk ner i fåtöljen med ett brak: ett opassande *boingggg!* hördes från en trött spiralfjäder i sitsen.

- Har du en tändsticka? sa hon hest. Och du kan lika väl hålla upp ett stort glas sherry när du ändå håller på och fumlar. Och så tar vi alltsammans från början.

- Jo, sa Henry, jag har gjort ett nytt experiment. Monstret och Bruden gifte sej ju som faster minns. Men det där med blommor och bin, faster vet, dom var inte så bra på det - äktenskapet verkade bli barnlöst och dom blev hemskt besvikna, så vi... Han harklade sig och råkade i målbrottet igen.

- ... så vi... hrm! Ja, kort sagt: vi gjorde en arvinge åt dom...

En förfärande tystnad la sig över rummet: man kunde nästan höra hur fibrerna brast i den gamla mattan under Henrys skor. Den vänstra knarrade dessutom en aning.

Tystnaden bredde ut sig som en stor blank sjö som just har frusit igen – och så kom fasterns röst som en skarpslipad skridsko:

– *Ni gjorde en arvinge åt dom??*

– Ja. Vi – hrm! – vi satte ihop en liten pojke. Ett litet pojkmonster om man säger så. En riktigt näpen krabat – faster kommer att älska honom!

– Vilka är *vi*?? Skridskon skar igen över isen.

– Vi? Ja det är – hrm! – det är alltså doktor Pretorius och jag...

Fastern la en mager hand över ögonen och skridskorösten körde ner i en vak och blev alldeles tonlös.

– Doktor Pretorius!! Du har fortsatt samarbetet med doktor Pretorius?

– Ja, faster måste förstå mej: det är en ära att få arbeta ihop med ett sånt snille. Henry harklade sig igen och sa lågt: Alex! Du kan komma fram nu.

Ett draperi drogs undan. Fastern kikade mellan fingrarna och såg snillet i egen person göra entré.

Hon reste sig igen, för säkerhets skull.